

VIHAR UTÁN.

Hajnal felé, rejtett üregje résén
 — rémülve még — kijött bozontos Ős.
 Nagy, búskomor, barlang-sötét szemébe
 szélvész csapott, sikoltó, eszelős.
 A völgyön tompa rengés reszketett át,
 a földindulás rémével rokon.
 A szürkületben vízcseppek remegtek
 a bordás, óriás páfrányokon.
 Bölény-felhőkön mennykövek robogtak,
 lobos tűz csattant egy magas tetőn.
 A szakadékok dörrenő ölében
 vizek rohantak szikla-rengetőn.

Allott morajló felleget figyelve,
 míg csillapult a zúgó hangzavar,
 s bódulva, mint egy szirt-sujtotta állat,
 összerogyott a hörgő zivatar.

Mozdult, — kiáltott. Lázasan kereste
 riadó társát túl, sziklák között:
 a Hangot, mely félelmes éjszakákon
 jajára mindig visszaütközött.

Vár, — csend. Kiált. — Csend. — Búgó, bús üvöltés —:
 Mind mozdulatlan pusztaságba hal.
 Meghalt a Hang. Robogó mennykövektől
 éjjel ledült a zengő sziklafal.
 Rendülve hátrál. Tántorodva érzi:
 valami döngve benne is ledül.
 S dadogva szót próbál formálni szája,
 egy szót, mit így ejt késő unokája
 az ember-rengetegben:

egyedül.

Aprily Lajos.